

Že dvajset let vodi bežigrasjsko knjižnico

Alenka Zupan je dobila letošnje občinsko nagrado za visoko strokovno delo in uspehe, saj se je knjižnica Bežigrad pod njenim vodstvom razvila v bogato in strokovno urejeno knjižnico in se odprla širokemu krogu bralcev, med katerimi je največ mladih.

Bežigrasjsko knjižnico vodi Alenka Zupan že dvajseto leto. Zdaj imajo 29.000 knjig in 5000 bralcev. Praj je imela knjižnica svoje skromne prostore ob Titovi cesti na zgolj 70. kv. metrih koristne ali delovne površine, zdaj pa ima skoraj štirikrat več prostora ali 250 kv. metrov v novi zgradbi ob koncu Vodovodne ceste, tik pred nekdanjim križiščem s Titovo cesto. Toliko za tiste, ki še ne vedo, kje si lahko izposodijo knjige.

«Devetindvajset tisoč knjig še zdaleč ni veliko,» poudarja Alenka Zupan, «saj niti ena cela knjiga, kot naj bi bila norma, ne pride na enega Bežigrasjčan. Kljub temu nismo in ne moremo biti nezadovoljni, saj letno izposodimo čez 100 tisoč knjig, zaposlujemo pa — s snazhko in računovodjem vred — komaj 10 ljudi. Zares, prostori bežigrasjske knjižnice so zdaj solidno veliki, čeprav so v stanovanjski stolpnici oziroma njenem pritličju, ki je bilo namenjeno za trgovske lokale. Knjižnica premore poleg skladišča celo svojo čitalnico, v kateri predvsem mladi ljudje resno študirajo.»

Kakor pravi Alenka Zupan, knjižnica sproti kupuje vse nove knjige, vendar v omejenem številu zaradi skromnega denarja, ki ga dobiva v ta namen.

«Vse nove knjižne naslove kupujemo v najmanj petih izvodih, vendar je tudi to občutno premalo glede na povpraševanje,» pravi Alenka Zupan. «Samo za knjige izdamo letno okoli 200.000 din.»

Bežigrasjska knjižnica je startala iz nič 949 leta. Danes letno dobi oziroma kupi okoli 1500 knjižnih novitet v slovenščini, za svoje sestrskeske izposojevalnice pa še okoli 500. Po veljavnih normativih bi morala letno kupiti vsaj pet tisoč novih knjig. Gre torej za občuten deficit, ki ga po svoje — kar je povsem neobičajno — vsaj letos »pokriva« prizadevna krajevna skupnost Bežigrad, ki je v ta namen podarila knjižnici 10.000 dinarjev. Za ta denar je knjižnica kupila najbolj brane knjižne novitete, ki so v dveh dneh izginile s knjižnih polih!

Med rednimi bralci oziroma izposojevalci knjižnice je okoli pet tisoč stalnih bralcev, ki si povprečno devetkrat letno izposodijo eno ali več knjig. Gre torej za okoli 50 tisoč letnih obiskov in skoraj sto dnevno, kar sta dovolj zgovorna podatka za obsežno dejavnost te naše kulturne ustanove, ki dobiva vse knjige nazaj na svoje knjižne police, kot posebej poudarja prizadevna šefinja Alenka Zupan.

«Skoraj povsod po svetu je izposojanje knjig brezplačno, te pri nas moramo zanje plačevati malenkostno odškodnino, ki samo v bežigrasjski knjižnici letno navzre okroglih 160.000 din ali stroške za poldrug mesec njenega poslovanja.»

S proslavi ob obletnici Delavske enotnosti v Ipavčevi ulici. — V kulturnem programu so sodelovali pihalna godba Papirnice Vevče, pevski zbori Posavje in Grafika ter dramska umetnika Štefka Drovc in Polde Bibič.

35 LET DELAVSKE ENOTNOSTI

Obletnica — priložnost za kovanje novih načrtov

24. novembra smo praznovali 35-letnico ustanovitve Delavske enotnosti in izhajanja časopisa z istim imenom. Časopis pod tem imenom izhaja še danes in ga dobro poznajo vsi delovni ljudje, saj je njegova vsebina neločljivo povezana z interesi delavskega razreda. Številna državna in družbena priznanja, ki jih je dobilo uredništvo Delavske enotnosti v vseh povojnih letih, kažejo na povezanost delovnih ljudi in njihovega časopisa. Vsekakor pa se bodo morali oblikovalci tega časopisa v prihodnje še bolje seznaniti z našo družbeno stvarnostjo, da bodo lahko o njej pisali bolj poglobljeno, kritično in probleme rešujoče.

To je med drugim dejal predsednik Republiškega sveta Zveze sindikatov Janez Barborič na proslavi pred hišo v Ipavčevi ulici za Bežigradom, kjer je bil pred petintridesetimi leti, torej med vojno, ustanovljen odbor Delavske enotnosti — gibanja delavskega razreda. Na tem ustanovitvenem sestanku je bilo odločeno tudi, da bo začel izhajati časopis Delavska enotnost.

Na slovesnosti je Janez Barborič odkril spominsko ploščo v prisotnosti številnih gostov iz vseh republik, predvsem pa iz Ljubljane.

Isti dan, ko smo praznovali 35-letnico ustanovitve Delavske enotnosti kot organizacije delavcev v Osvobodilni fronti in njenega glasila, je delegacija RS ZZSS odkrila tudi spominsko ploščo na Osojah, kjer je v letih 1935 in 1936 delovalo uredništvo in uprava Delavskega obzornika.

Na slovesni seji republiškega sveta Zveze sindikatov Slovenije so po govoru Janeza Barboriča podelili spominska priznanja tistim, ki so med vojno in po njej ustvarjali Delavske enotnosti.

Praznovanje ni izzvenelo kot spomin na nekaj, kar je bilo, pač pa je bilo usmerjeno naprej, k razvijanju doseženega v težkih vojnih in tudi vseh povojnih letih.

STANKA RITONJA

ZVEZA KOMUNISTOV

Preobsežen program občinske skupščine

Na seji komiteja obč. konference ZK so obravnavali še osnutek občinskega statuta in spremembe družbenega plana

Komite občinske konference ZKS Bežigrad se je konec novembra in v začetku decembra sestala na dveh sejah. Člani komiteja so na 68. seji spregovorili o devetmesečnem poslovanju organizacij združenega dela, osnutek statuta občine Bežigrad ter evidentiranih kandidatih za člane komiteja občinske konference ZKS.

Pri obravnavi osnutka statuta občine Bežigrad so člani komiteja menili, da pomeni nov osnutek statuta precejšnjo obogatitev starega statuta, da so v novem osnutku statuta v precejšnji meri upoštevana stališča iz študije Edvarda Kardelja, da pa je še nekaj pomenjkljivosti, ki jih bo treba pri izdelavi predloga statuta odpraviti. Tako naj bi konkretnije opredelili odgovornost upravnih organov občinske skupščine ter vlogo in pomen družbenih svetov. V poslovniku pa je treba jasneje opredeliti odnos

med delegatsko skupščino in občinskimi družbenopolitičnimi organizacijami.

Na 69. seji komiteja občinske konference ZKS, ki je bila v začetku decembra, pa so člani komiteja obravnavali program dela občinske skupščine za obdobje december 1977-junij 1978 ter osnutek družbenega plana razvoja občine Bežigrad za obdobje 1976—1980.

Ko so obravnavali predlog programa občinske skupščine so člani komiteja menili, da je le ta preobsežen, saj obsega kar 100 točk dnevnega reda kar bi pomenilo 14 točk dnevnega reda na mesečno sejo. Prav tako so poudarili, da program zajema premalo »življenjskih« tem, ki bi bile zanimive za delegate in celotno delegatsko »bazo«. Dali so tudi nekaj sugestij, kar bi lahko poleg obveznih odlokov in drugih vprašanj na sejah občinske skupščine tudi obravnavali. Tako bi

lahko delegati spregovorili o gradnji infrastrukture v novih stanovanjskih soseskah, problematiki Tomačevega, vprašanju varstva starejših občanov, problematiki osnovnega šolstva, varstvu okolja ter nekaterih drugih vprašanjih.

Pojavlja se tudi vprašanje ali bo občinska skupščina uspela obravnavati toliko tem ali pa bi o nekaterih temah in vprašanjih lahko spregovoril občinski izvršni svet in nato občinsko skupščino obvestil o sprejetih ukrepih. Ker je predlagatelj večine tem za sejo občinske skupščine občinski izvršni svet je treba tudi ugotoviti, da napori predlagateljev niso ravno veliki. Več iniciative bi morale pokazati tudi samoupravne interesne skupnosti. Člani komiteja so sklenili, da bodo vse pripombe komiteja posredovane predsedstvu občinske konference SZDL ter da je treba ugotoviti kakšen odmev ima predložen program v organizacijah združenega dela in krajevnih skupnostih.

Za osnutek sprememb in dopolnitev družbenega plana razvoja občine pa so člani komiteja menili, da je gradivo precej obširno, vendar mnogo bolje pripravljeno kot prejšnja leta. Kljub temu pa ima še vedno nekaj pomanjkljivosti. Tako je družbeni plan še vedno bolj »zbir želja« kot dejanski odraz stanja v posameznih delovnih sredinah in občini. Čeprav upošteva sprejete dogovore, pa še vedno niso upoštevani vsi sklepi in stališča, ki smo jih v zvezi z razvojem občine že sprejeli. Še vedno je preveč zapiranja v občinske meje, niso pa tudi upoštewane nove krajevne skupnosti. Prav tako bi kazalo nakazati možnosti za razdelitev še nekaterih krajevnih skupnosti, ki so že sedaj prevelike.

V. B.

anketa

Krivda vsekakor porazdeljena

Stanovalci o vzdrževanju hiš, poslovanju Staninvesta in delu hišnih svetov

Z vzdrževanjem hiš in delom hišnih svetov največkrat nismo zadovoljni. Lahko bi bolje gospodarili in se ne nazadnje tudi bolje obnašali — takšne ugotovitve so se kot rdeča nit vlekli v naših pogovorih.

Sedemdesetletni upokojenec JAKOB KRANJC z Linhartove 66 je precej nezadovoljen: »Naj začnem s kolesaricami. Pregradili smo jih, v enem izmed prostorov je zdaj trgovinsko predstavništvo. Pravzaprav imamo le en prostor, kjer pobirajo stanarino. Vse je poškodovano in nevzdrževano. Pa dvigala, bolj ali manj so vedno v popravilu. Zdi se mi, da se nihče ne bo resno lotil popravila, dokler ne bo prišlo do nesreče. Nočem le kritizirati, toda odgovorni vzdrževalci bi morali pokazati več razumevanja.«

Upokojenka MILENA ŠEGA je z malce žalostnim obrazom povedala: »Ko bi vsi bolj pazili na red in čistočo, bi bilo zares bolje, kot je zdaj. Saj tudi hišni svet ne more vsega. Ali naj gre predsednik čistit stopnišče? Sami ne držimo reda kot ga zahteva stanovanjska hiša s toliko ljudmi. Morali bi se zavedati, da ta stanovanja niso od nekega drugega, ampak da mi živimo v njih. In karkršni smo, takšne so tudi stolpnice in red v njih.«

Upokojeni novinar VLADO FIRM: »Ko bi le imeli hišnika! Ne vem, zakaj je tako urejeno, da ga nimamo. Bodimo pošten, sami stanovalci vse premalo skrbimo, da bi bil

okoli stanovanjskih blokov pravšnji red. Najlaže je pač »zvrniti« krivdo na druge. Tudi Staninvest ima nekaj »črnih pik«. Zakaj je s tem podjetjem, ki je zadolženo za vzdrževanje stanovanjskih blokov, tako težko najti skupni jezik? Nismo vselej le stanovalci krivi, treba je iskati vzroke tudi drugje. Počemu je potem na plačilnih listkih za stanarino tudi postavka: Vzdrževanje?«

»Naš hišni svet je kar v redu,« meni uslužbenka ANICA GOSTA iz Matjaževe 50. »Pa vendar ne more doseči vsega, kar si stanovalci želimo. Saj si ne želimo preveč; da bi vsaj vrata zaklepali pri vhodu, pa še kaj drugega. Staninvest tudi ne posluje kot bi moral. Poizkušali smo že marsikaj urediti, pa se vse nekje »zatakne«. Ne vem, je to nerazumevanje ali kaj drugega? Stanarino vendar plačujemo redno.«

»Nisem članica hišnega sveta,« je dejala DARJA BAJEC, »vendar moram reči, da hišni svetovi še nimajo tiste vloge, ki bi jo morali imeti. Hišniško vprašanje, se zdi, je zašlo v slepo ulico; skratka — hišnikov ni! Ali jih res ni moč dobiti? Marsikdaj smo tudi stanovalci krivi, če v naših stanovanjskih blokih ni vse tako, kot bi lahko bilo. Včasih smo precej nemarni. Toda za stanarino, kot jo plačujemo, bi si zaslužili tudi boljše vzdrževanje stanovanjskih zgradb.«

IZTOK AUSEC — S. B.

ZBOR OBČANOV

Leta 1971 je časopis prejel PRIZNANJE OSVOBODILNE FRONTE SLOVENSKEGA NARODA Od 1. maja 1976 izhaja vsakih 14 dni

Ustanovitelj in izdajatelj: Občinska konferenca Socialistične zveze delovnega ljudstva Ljubljana-Bežigrad — Izdajateljski svet: Vladimira Đokić (podpredsednica), Stane Droljč, Vili Guček, Zdenka Kokalj, Stane Koman, Nada Kos-Hochkraut, Ivan Levstek, Joško Pirnar, Viktor Ramová, Janez Rigler, Janez Snoj, Simona Škof, Martina Vučemić in Bojan Zavašnik (predsednik) — Ureja uredniški odbor: Izток Ausec, Vlado Beznik, Dragica Bošnjak, Stane Droljč (pomočnik odg. urednika), Rudi Izgoršek (tehnični urednik), Eda Komavli, Niko Lapajne, Joško Pirnar (glavni urednik) in Janez Snoj (odgovorni urednik) — Telefon uredništva 314-745 — Rokopise in slike pošiljajte na naslov: »Zbor občanov«, 61000 Ljubljana, Staničeva 41 — Uprava: Staničeva 41, telefon 314-745; vodja uprave, Martina Vučemić — Tekoči račun pri SDK Ljubljana 50102-678-50197 — Časopis dobijo brezplačno vsa gospodinjstva in vse delovne organizacije v bežigrasjski občini — Rokopisov in fotografij ne vračamo. Tiska ČGF Delo — tozd Grafika, Ljubljana — Naklada 26.400 izvodov

Jakob Kranjc Milena Šega Vlado Firm Anica Hosta Darja Bajec